ANY I. Granollers 12 de Maig de 1906. NUM. 2.

EL VALLÉS

Setmanari autonomista

Preus de suscripció

ESPANYA, trimestre, ... 1'50 Ptas.
EXTRANGER, semestre. . . . . 4'50 »
Número corrent, 10 céntims. Atrassat, 20 id.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

Lletjós, 31. – GRANOLLERS

Anuncis y reclams, á preus convencionals.

No s' admeten escrits sense firma.

ELS ORIGINALS NO 'S TORNEN

La comedia del viatje

No fa gayres dies que un ministre de la corona, inflat d' aquella pompositat ab que sovint ens embafen els acaparadors de les mentides oficials, després d' haver fet anonciar á só de platets sos redemptors propósits y revestit ab el carácter de plenipotenciari del suprém Concell, arribava á Catalunya ab la ridícola pretensió de polsar l' estat de la opinió y d' escorcollar l'ánima catalana ab una estada de cinquanta ó xeixanta hores.

Fins aquí res, perqué ja 'ns hi tenen acostumats á tan tontes vanitats. Ja ho sabém que de qualsevol cosa en fan un plat. Lo inconcebible es que hagi somiat fernos servir de comparses en aquesta comedia; que ab el fí interessat de fer el reclám d' una capella política hagi pretingut jugar ab el moviment que com onada aplanadora s' aixeca á Catalunya. Ab aixó no volém passarhi. Devém protestarne d' aquesta desaprensió propia d' un Romanones.

Perqué ¿quina necessitat tenía de venir á judicar la conveniencia de la reposició dels drets constitucionals, si al sortir de Madrid el ministre, el decret ordenant l' aixecament de la suspensió havía ja rebut la sanció regia? Si el decret ja era allavors firmat per el rey ¿no volía dir que 'ls ministres, abans de sortir en Romanones cap á Barcelona, estaven convensuts de que l' estat anormal que creava la suspensió devía desapareixe? Donchs ¿perqué aquesta farsa del viatje? Diguemho.

Ja fá temps que Catalunya 's redressa contra aquestos esquifiments de Governs que 's van succehint. Cada vegada que un polítich qualsevol en son afany de fer opinió ha predicat la necessitat d' un régim més ó menos autonómich, una ratxa d' esperansa ha acaronat, desgraciadament masses vegades, á una gran part de catalans. Vingué en Silvela y semblá que mitj Catalunya, si no se 'n anava darrera d' éll quan menos tenía confiansa en ses paraules mel-rosades; pero la desilusió hi succehí aviat y la terra catalana tingué un nou governant á qui aborrir. Allavors ja, complertament desenganyada, y possehida de que solsament ella mateixa podía redimirse, feu sentir la seva veu al Parlament d' Espanya y els polítichs tots, veyent venir la terrabastada, s' ensanyaren ab els enviats de Catalunya, tatxantlos d'egoistes y mals patriotes

Mentrestant, passant per sobre la eterna promesa d'en Maura, may complerta, de pendre mides descentralisadores, el moviment catalá s' estenía amplement per totes les comarques ab forsa invencible y, allavors, en Moret, el ja corcat Moret, cego, desorientat, impolítich, pujat al Govern, s' atreveix á ferir la dignitat de Catalunya ab la fuetada de la lley de les jurisdiccións.

¿Que havíem de fer? Plorar com á febles dones? No; redressarnos com ho hem fet, ajuntarnos tots blanchs y rojos, creyents y descreyents, pera aixecar aquest castell de la Solidaritat Catalana.

Y veusaquí el viatje d' en Romanones. En Moret s' ha vist caygut, desprestigiat y tement la empenta catalana, poruch, per aixó ha enviat al seu lloch-tinent á representar la comedia de respallarnos á fí de procurar treure forsa al bloch que l' amenassa. Pero pera ensabonarnos, era necessari, primer de tot, que, com qui fá una gracia, ens restablís las suspeses garantíes y com que era necessari el cop d' efecte de la vinguda del ministre y el Quefe del Estat tenía de sortir d' Espanya un d' aquells dies, vetaquí, que, quan en Romanones va arrivar á Barcelona, fent la comedia de que venía á veure si era convenient ó no el restabliment de les garantíes, el decret del aixecament ja havía sigut firmat per el Monarca.

¡Quantes ridicoleses, pera conjurar una tempesta que ells han provocat, pera aturar uns odis que élls han fet congriar! Pero fassin com vulguin que, passant per sobre aquestes tontes astucies dels polítichs, vulguin ó no vulguin, Catalunya els hi donará dintre de poch la puntada de peu que 's mereixen.

Defensa contra les pedregades

El distingit viticultor senyor Germain, de Cardedeu, que ab una constancia llohable vé predicant ja fa temps els medis de defensa contra la pedra, després de donar, en un dels molts trevalls en que s'ocupa d'aquesta qüestió, varies y importants llissons sobre l' us dels aparatos, s' estén en importants consideracions sobre la necessitat de fer us dels cohets granífuchs, consideracions que per lo atinades que son, no podém deixar de reproduhir:

"L' empleu dels cohets—diu el distingit viticultor—ha prés á 1904 y 1905 un desenrotllo molt extents degut á l' éxit general dels resultats obtinguts ab els darrers models de "La Française".

Es cert que la vulgarisació creixerá en proporcions considerables el 1906, tant per causa de dits resultats com per la formació de sindicats y associacions comarcals que s' organisarán en vista de la defensa colectiva y económica, contra els efectes devastadors de la pedra.

Fins ara, son particularment els viticultors que emplean aquest procediment de defensa sens dupte pel valor important de sas cullitas y per el mal que sufreixen les vinyes granisades. Pero al pervindre no hi ha cap dubte, que tots els agricultors gelosos de sos interessos, extendrán á tots els cultius y 's generalisará aquest medi de defensa á totes les regions perjudicades.

Sé quant es dificil innovar á les campanyes. La costúm es més forta que 'l mateix interés y els homes de criteri son generalment desatesos per la massa ignorant.

La imprevisió es general y la negligencia segueix! Donchs succeheix invariablement, després de cada desastre, una sinfonía de queixas, un concert de jeremiadas y llamentacions á torbar l' admósfera. S' acudeix cap á les fibres gubernatives á demanar socors, reduccions ó supressions del impost. Tota la maquinaria política está en moviment, desde'l Conceller municipal fins el Ministre, passant per el Diputat y Senador.

Per resultat de totes aquestes diligencies, el Ministre desitjós de reservarse l' apoyo del diputat, fa aprobar un crédit per el Congrés á favor dels damnificats. Aquest crédit es forsosament mínim, posat que l' erari del tresor públich es limitat y encare que pot semblar important á primera vista, may 's pot comparar ab el número dels estragos. Donchs quant la repartició es feta, el mal ha rebut solament un petit socors que no posa remey á les pérdues.

¡Organisarse, defensarse y no deixarse pendre al desprovist, si no 's vol tributar al meteore devastador! Del contrari, els agricultors tindrán de contemplar com la pedra destrueix les cullites, sabent que existeixen els medis segurs d' evitar semblants desastres."

Deu fassi que 'ls agricultors organisantse, evitin aquets mals que sempre están betents.

Lo de Llerona

Cacichs y caciquets, farsants y vividors

Lo que ha passat y está passant á Llerona, es de lo mes groixut que 's registra en la deshonrada historia del caciquisme. Es tant gros que ho hem d' explicar per pesses menudes, perqué considerada la qüestió en globo, sense descendir á detalls de la monstruosa historia,

El Vallès. Setmanari autonomista, 12/5/1906, p. 1 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers